Η παγίδα της δωρεάς οργάνων και η αλήθεια της Εκκλησίας (Πρεσβ. Ευθύμιος Μουζακίτης, εφημέριος Ι.Ν. Αγ. Κοσμά Αιτωλού Αμαρουσίου)

Categories : ΒΙΟΗΘΙΚΗ

Date : 20 Μαΐου, 2008

Στη σημερινή εποχή των ιατρικών επιτευγμάτων και της παραπληροφόρησης, κυκλοφορεί μία λανθασμένη αντίληψη ότι η δωρεά οργάνων σώματος είναι η μεγαλύτερη προσφορά, η μεγαλύτερη απόδειξη ανθρωπιάς και μεγαλοψυχίας. Μ' αυτό το επιχείρημα προτείνουν στους ανθρώπους να γίνουν δωρητές οργάνων...

Στή σημερινή ἐποχή τῶν ἰατρικῶν ἐπιτευγμάτων καί τῆς παραπληροφόρησης, κυκλοφορεῖ μία λανθασμένη ἀντίληψη ὅτι ἡ δωρεά ὀργάνων σώματος εἶναι ἡ μεγαλύτερη προσφορά, ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξη ἀνθρωπιᾶς καί μεγαλοψυχίας. Μ' αὐτό τό ἐπιχείρημα προτείνουν στούς ἀνθρώπους νά γίνουν δωρητές ὀργάνων. Κάθε "ἐγκεφαλικά νεκρός" μπορεῖ νά θεωρηθεῖ "δότης ὀργάνων". Αὐτό σημαίνει ὅτι κύρια ὄργανα μποροῦν νά χρησιμοποιηθοῦν ὡς μοσχεύματα γιά ἀσθενεῖς πού δηλώνονται σέ μία λίστα γιά μεταμόσχευση. Ὁ δότης, νοσηλεύεται ἤδη σέ μία μονάδα ἐντατικῆς θεραπείας συνδεδεμένος σέ πολλά μηχανήματα πού βοηθοῦν τή λειτουργία τῆς καρδιάς καί τῆς ἀναπνοῆς.
Ὁ κώδικας δεοντολογίας γιά τίς μεταμοσχεύσεις εἶναι σαφής:
«Ὅταν ἕνας ἀσθενής βρίσκεται στό στάδιο κατά τό ὁποῖο εἶναι ἀδύνατη ἡ ἀντιστροφή τῆς τελειωτικῆς διαδικασίας γιά τήν παύση τῶν ζωτικῶν λειτουργιῶν, οἱ ὁποῖες διατηροῦνται μέ τεχνητά μέσα, οἱ γιατροί προκειμένου νά προβοῦν σέ ἀφαίρεση ὀργάνων, πιστοποιοῦν τό θάνατό του(πρίν νά πεθάνει!) λαμβάνοντας ὑπόψιν τά πλέον σύγχρονα δεδομένα τῆς ἐπιστήμης. Ἔργο τοῦ Νοσηλευτῆ πού μετέχει στή διαδικασία εἶναι ἡ συνδρομή τοῦ ἰατρικοῦ ἔργου καθώς καί ἡ λήψη κάθε ἀπαραίτητου μέτρου γιά τή διαπίστωση ὅτι τηρήθηκαν οἱ κείμενες διατάξεις, τό ἀπόρρητο, καθώς καί ὅτι ὁ δότης οὐδέποτε ἐκδήλωσε ἀντίθετη βούληση εἴτε γραπτά, εἴτε διαμέσου τῶν συγγενῶν του !

Στά τέλη τῆς δεκαετίας του '60, τό Ἑνιαῖο Νομοσχέδιο γιά τή Δωρεά Ὀργάνων (Uniform Anatomical Gift Act) ψηφίστηκε σέ κάθε πολιτεία τῆς Ἀμερικῆς.
Ἡ νομοθεσία αὐτή ἐπιτρέπει σέ ἄτομα, πού εἶναι ἀκόμη ἐν ζωῇ, νά συναινέσουν στή δωρεά ὁποιουδήποτε μέλους τοῦ σώματός τους μετά τό θάνατό τους!
Ἐάν ὁ ἀποθανών δέν ἔχει συναινέσει, ἀλλά οὔτε καί ἔχει ἀπαγορεύσει ρητά μιά τέτοια δωρεά, τότε οἱ συγγενεῖς του ἔχουν τό δικαίωμα νά συναινέσουν ἀντ' αὐτοῦ.
Τά τελευταῖα χρόνια ὅμως, ἡ ἀνάγκη γιά μεταμοσχεύσιμα ὄργανα εἶναι τόσο μεγάλη,

ὥστε, στήν πραγματικότητα, ὁ καθορισμός τοῦ θανάτου γίνεται γιά νά ἐξασφαλιστεῖ ἡ παραγωγή καί ἡ προμήθεια τῶν «ἀναγκαίων» ὀργάνων. (Άρθρο Γ.Σουλιώτη)

Τό νομικό πλαίσιο γιά τίς μεταμοσχεύσεις ὀργάνων συντάχθηκε γιά νά νομιμοποιήσει τήν καινούργια πραγματικότητα. Αὐτό τό πλαίσιο λοιπόν δέν μπορεῖ νά ἀπαντήσει , οὔτε νά καλύψει ζητήματα ἠθικῆς φύσης πού προκύπτουν. Μποροῦμε να τερματίσουμε κάποιον βαριά ἀσθενῆ γιά νά ζήσει κάποιος ἄλλος;
Γιά τόν καθένα πού θέλει νά συνεχίζει νά ζεῖ, κάποιος ἄλλος πρέπει νά πεθάνει.

Γιατί μεταμόσχευση ὀργάνων;

Εἶναι ζήτημα μιᾶς νέας ἠθικῆς τάξης πού ταιριάζει στή συμφεροντολογική κοινωνία μας. Οἱ γιατροί καί οἱ νομοθέτες θεολογοῦν, κρίνοντας αὐτοί ποιό εἶναι τό σωστό καί ποιά εἶναι ἡ φιλανθρωπία. Τήν ἀξία τῆς ζωῆς τοῦ καθενός τήν καθορίζουν οἱ νόμοι τοῦ κράτους καί τό ποῦ ἀνήκει κανείς, σέ ἐκείνους πού τοποθετοῦνται στόν προϋπολογισμό τοῦ θανάτου ἤ στούς ἄλλους, γιά τή μεταμόσχευση ὀργάνων.
Ἡ κοινωνία μας θεσμοθετεῖ τό «δίκιο τοῦ ἰσχυροτέρου» ἀφού οἱ δότες, (πτωματικοί, μογγολάκια, ανεγκέφαλα ἔμβρυα), δέν μποροῦν νά ὑπερασπίσουν τόν ἑαυτό τους.

Στό θεραπευμένο λήπτη χτυπάει ἡ καρδιά πιό δυνατά; Μπορεῖ νά ἀγαπήσει τώρα πιό πολύ τόν πλησίον του; Ὅταν σέ ἕναν ἀσθενῆ ἀπό Parkinson ἔχουν μεταμοσχευτεῖ κύτταρα ἀπό ἔμβρυα καί χάρη σ’ αὐτά μπορεῖ νά χαμογελᾶ ξανά, ποιανοῦ εἶναι τό χαμόγελο; Τοῦ ἀσθενῆ ἤ τοῦ ἐμβρύου πού δέν τό ἄφησαν νά γεννηθεῖ;

Προοπτική τοῦ μέλλοντος

Τό κράτος πρόνοιας δυστυχῶς συρρικνώνεται, καί αὐτό πού μένει εἶναι ἕνα σύμπλεγμα οἰκονομίας καί τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν πού τήν ὑπηρετοῦν.
Οἱ “ἐκκλησιαστικοί” ταγοί καί οἱ νομοθέτες δέχτηκαν τά περί τῆς «ἀνθρώπινης βιομάζας».
Παλιότερα, μέ τούς δούλους, ὁ ἀφέντης εἶχε ἀπώλεια, ὅταν αὐτοί πέθαιναν.
Σήμερα μπορεῖ νά κερδίσει μέ τό θάνατό τους. Ὁ καθένας εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου πολύτιμος, ὡς νεκρός ἤ ἐν ζωῇ, δέν ἔχει σημασία. Ἡ κοινωνία μας ὅπως ἐξοντώνει τά “μογγολάκια” ἔμβρυα, μέ τήν πρόφαση νά μήν ταλαιπωροῦνται αὐτά, οἱ γονεῖς καί ἡ κοινωνία, ἔτσι ἐξοντώνει καί τούς ἀσθενεῖς πού δέν εἶναι χρήσιμοι στούς συγγενεῖς καί στήν οἰκονομία τοῦ κράτους.
Ἔτσι λοιπόν οἱ θανατοποινίτες στήν Κίνα δέν πυροβολοῦνται γιά νά πεθάνουν, ἀλλά γιά νά τραυματιστοῦν ἀφοῦ ὁ θάνατος θά ἐπέλθει μέ τήν ἀφαίρεση τῶν ὀργάνων τους γιά μεταμοσχεύσεις. Σύμφωνα μέ τούς Βρετανούς χειρουργούς πού ἔκαναν τήν καταγγελία, οἱ ἡμερομηνίες ἐκτέλεσης τῶν θανατοποινιτῶν ἐπιλέγονται σέ σχέση μέ τίς ἀνάγκες τῶν ἀσθενῶν πού περιμένουν μοσχεύματα, μεταξύ τῶν ὁποίων εἶναι πολλοί Δυτικοί. Οἱ ὀργανώσεις ὑπεράσπισης τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων

κατηγοροῦν ἀπό καιρό τήν Κίνα γιά ἀφαίρεση καί παράνομη πώληση ὀργάνων θανατοποινιτῶν, ὁ ἀριθμός τῶν ὁποίων ἀνερχόταν σέ 3.400 ἄτομα τό 2004, σύμφωνα μέ τή Διεθνῆ Ἀμνηστία. Πολλά νοσοκομεῖα κατηγοροῦνται ἐπίσης ὅτι ἀφαιροῦν παράνομα, ὄργανα ἀπό τά θύματα τῶν τροχαίων.(20-4-2006 BBC).

Ἐξάλλου, σέ μία πρόσφατη μελέτη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης σχετικά μέ τή διαμόρφωση τοῦ νομικοῦ καθεστῶτος γιά τίς μεταμοσχεύσεις δόθηκε ἰδιαίτερο βάρος στήν οἰκονομική ἐπιβάρυνση τῆς χρόνιας νοσηλείας τῶν θυμάτων ἀπό τροχαῖα καί πόσο αὐτή ἡ ἰσόβια νοσηλεία ἐπιβαρύνει τόν κρατικό προϋπολογισμό…

Στό «ἀπελευθερωμένο» Κόσσοβο βρίθουν τά στρατόπεδα ἐξόντωσης ἀνηλίκων πού τά ὄργανά τους πουλιοῦνται στίς διεθνεῖς ἀγορές.

Ἄλλα δημοσιεύματα ἀναφέρουν σκάνδαλο μέ κλεμμένα μοσχεύματα ἀπό τίς ΗΠΑ πού χρησιμοποιήθηκαν στήν Αὐστραλία. (Ναυτεμπορική).

Διεθνεῖς ἀντιδράσεις προκάλεσαν καί οἱ ἀποκαλύψεις τῆς Κάρλα Ντελ Πόντε, πρώην εἰσαγγελέως τοῦ Διεθνοῦς Ποινικοῦ Δικαστηρίου γιά τά ἐγκλήματα πολέμου στήν πρώην Γιουγκοσλαβία, ὅτι στή διάρκεια τοῦ ἐμφυλίου στό Κόσοβο οἱ ἀντάρτες τοῦ UCK ἀφαίρεσαν τά ὄργανα ἑκατοντάδων Σέρβων κρατουμένων καί τα μετέφεραν στά Τίρανα γιά νά πωληθοῦν.
Στό βιβλίο της ἡ Ντελ Πόντε ἀναφέρει ὅτι οἱ ἐρευνητές της ἐπισκέφτηκαν ἕνα σπίτι στήν ἀπομακρυσμένη ὀρεινή περιοχή Μπάρελ τῆς Ἀλβανίας, τό ὁποῖο εἶχε χρησιμοποιηθεῖ ὡς αὐτοσχέδια κλινική γιά τήν ἀφαίρεση τῶν ὀργάνων 300 Σέρβων πού εἶχαν αἰχμαλωτιστεῖ ἀπό τόν Ἀπελευθερωτικό Στρατό τοῦ Κοσόβου (UCK) καί εἶχαν μεταφερθεῖ μέ φορτηγά ἀπό τήν ἄλλη μεριά τῶν συνόρων, στήν Ἀλβανία. Ὅπως γράφει καί ἡ ἐφημερίδα «Γκάρντιαν», σύμφωνα μέ μάρτυρες, κατ΄ ἀρχήν ἀπό τούς αἰχμαλώτους ἀφαιρέθηκαν τά νεφρά καί ἀργότερα τούς ἀφαιροῦσαν καί ἄλλα ὄργανα, ἐνῶ οἱ κρατούμενοι-δότες ἱκέτευαν τούς γιατρούς νά τούς σκοτώσουν πιό γρήγορα.

Ἐδῶ ἀξίζει νά θυμίσουμε ὅτι ὁ ναζισμός, χρησιμοποιοῦσε τά κολαστήρια τῶν στρατοπέδων συγκέντρωσης γιά πειράματα ἀφαίρεσης καί μεταμόσχευσης μελῶν καί σπλάχνων μέ σκεπτικό τήν ἀποκατάσταση τῶν βαριά τραυματισμένων στρατιωτῶν, ἀλλά καί τή δημιουργία Νιτσεϊκής φιλοσοφίας ὑπερανθρώπων, πού νά μποροῦν νά ἐπιβιώνουν σέ σκληρές συνθῆκες μάχης. Οἱ ναζί «ἐπιστήμονες», στά πλαίσια τῶν πειραμάτων τους, δέν δίσταζαν νά λαμβάνουν μέλη ἀκόμα καί ἀπό ζωντανούς αἰχμαλώτους/δότες, γυναίκες καί παιδιά, χωρίς κἂν ἀναισθησία.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἡ ὑπόθεση τῶν μεταμοσχεύσεων εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένη μέ τή δυνατότητα

λήψης ζωτικῶν ὀργάνων σέ κατάλληλη κατάσταση. Αὐτό σημαίνει ὅτι τά ὄργανα αὐτά θά πρέπει νά ἀφαιρεθοῦν ἀπό τό δότη ὀπωσδήποτε πρίν καταπαύσει ἡ καρδιακή λειτουργία, διότι ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος εἶναι αὐτή πού τά συντηρεῖ στή ζωή. Ἡ ἐπινόηση τοῦ ἀναπνευστῆρα ἔλυσε αὐτό τό ἀδιέξοδο, μιά πού στίς περιπτώσεις ἐγκεφαλικά νεκρῶν ἀτόμων στάθηκε ἔτσι δυνατό νά διατηρηθεῖ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος παρά τή νέκρωση τοῦ ἐγκεφάλου. Αὐτή ὅμως ἡ ἰδιόμορφη ἰατρογενής κατάσταση ὁδήγησε στό παράδοξο φαινόμενο νά μιλοῦμε γιά νεκρούς πού ὅμως διατηροῦν ζωντανό σῶμα! Γιά νεκρούς πού δέν ἔχουν "ξεψυχήσει".
Ἡ ἐπικρατοῦσα ἄποψη μεταξύ τῶν εἰδικῶν ψευδο-ἐπιστημόνων καί ἁρμοδίων ἐπιτροπῶν εἶναι ὅτι βιολογικός θάνατος εἶναι ἡ ἀπώλεια τῆς λειτουργικῆς συνοχῆς τοῦ σώματος ὡς ὀργανισμοῦ. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ θάνατος ἐπέρχεται ὅταν ἔστω μία ἐκ τῶν ζωτικῶν λειτουργιῶν (καρδιακή, ἐγκεφαλική, νεφρική, ἡπατική, πεπτική, πνευμονική κ.λ.π.) ἀδυνατεῖ νά ἐπιτελεσθεῖ, διότι τότε ἡ ζωή τοῦ ὀργανισμοῦ ὡς συνόλου καταργεῖται, ἔστω κι ἄν μέ κάποιο ὑποστηρικτικό τρόπο συνεχίσουμε τή λειτουργία ὁρισμένων ἐκ τῶν ὑπολοίπων.
Δηλαδή ὁ ἐγκεφαλικός θάνατος, σέ ἀντίθεση μέ τόν ὡς τώρα γνωστό φυσικό θάνατο, εἶναι ἰατρογενής ἔννοια, συνέπεια μιᾶς συμφεροντολογικῆς τεχνολογίας.

Πῶς εἶναι δυνατόν νά ἔχουμε μπροστά μας ἕναν νεκρό καί αὐτός νά ἔχει ἐνδείξεις καί εἰκόνα ζωντανοῦ; Εἶναι δυνατόν ἕνας νεκρός νά ἔχει ὄργανα πού λειτουργοῦν καί καρδιά πού πάλλεται; Καί ἄν στό ἐπίπεδο τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως κάποιοι ἐπιμένουν ὅτι ὁ συγκεκριμένος ἄνθρωπος δέν ἀντιλαμβάνεται, δέν πονᾶ, δέν ἀντιδρᾶ, ποιός μπορεῖ νά μᾶς βεβαιώσει ὅτι τή στιγμή πού κάποια, ἴσως ὅλα, πλήν τοῦ ἐγκεφάλου, ὄργανά του κάπως λειτουργοῦν, δέν ὑφίστανται παράλληλες λειτουργίες στήν ψυχή πού ἐμεῖς δέν μποροῦμε νά ἀντιληφθοῦμε; Σέ τελική ἀνάλυση, ὁ θάνατος πού φτιάχνει ἡ τεχνολογία μᾶς ὁδηγεί σέ ἐντελῶς παράδοξη καί ἐξωπραγματική εἰκόνα γιά τό θάνατο. Ὑπάρχει θάνατος διαφορετικός ἀπό τόν κοινά ἀποδεκτό θάνατο; Ὁ ἐγκεφαλικός θάνατος εἶναι ἰατρογενές φαινόμενο, ἀποτέλεσμα τῆς μηχανικῆς ὑποστήριξης τῆς ἀναπνοῆς. Τά ἐγκεφαλικά νεκρά ἄτομα ἐμφανίζουν στοιχεῖα πού παραπέμπουν σέ ζωή, καθώς εἶναι θερμά, ἔχουν καρδιακό παλμό καί αἱματική ροή, παράγουν οὖρα καί ἀπορροφοῦν καί μεταβολίζουν τίς τροφές. Γιά νά γίνει μεταμόσχευση ἥπατος, καρδιᾶς, πνευμόνων, χρειάζεται νά ὑποβληθεί ὁ δότης σέ ὁλική νάρκωση. Γιατί λοιπόν σέ ἕναν "νεκρό" χρειάζεται νά κάνουν νάρκωση; Γιατί ὀνομάζουν τούς βαριά ἀσθενεῖς ἀνθρώπους πτωματικούς δότες ἤ νεκρούς;

Ὁ βιολογικός θάνατος εἶναι ἕνα συμβάν, ὄχι μία διαδικασία. Ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει καί τήν ἐπόμενη στιγμή ἀρχίζει ἡ διαδικασία τῆς ἀποσύνθεσης. Κάποιος εἶναι εἴτε ζωντανός εἴτε νεκρός, δέν μπορεῖ νά εἶναι καί τά δύο ἤ τίποτε ἀπό τά δύο. Ὅταν κάποιος πεθαίνει εἶναι ζωντανός, ὅταν ἔχει ἤδη πεθάνει καί ἔχει ἀρχίσει νά ἀποσυντίθεται τότε εἶναι νεκρός.
Πῶς λοιπόν τώρα πού δημιουργήσαμε ἀνθρώπους, πού ἐνῶ εἶναι ζωντανοί, νά προσδιορίσουμε τό θάνατό τους; Πῶς μποροῦμε τήν ἀδιαμφισβήτητη αἴσθηση τοῦ

θανάτου νά τήν ἀντικαταστήσουμε μέ ἕνα ἀμφισβητήσιμο ὁρισμό ἤ τήν ἀπόφαση κάποιας ἁρμόδιας ἐπιτροπῆς ἤ μία νομοθετική διατύπωση;

Οἱ ἐπίσημες Θέσεις τῶν θρησκειῶν γιά τή μεταμόσχευση ὀργάνων.

Γιά τούς μουσουλμάνους εἶναι ἀπαραίτητη ἡ περιφρούρηση τῆς ἀκεραιότητας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀκόμη καί μετά θάνατον, γιά τούς ὀρθόδοξους Ἰσραηλίτες ὁ θάνατος ὑπάρχει ὅταν πάψει νά λειτουργεῖ ἡ καρδιά καί ὄχι ὁ ἐγκέφαλος.
Οἱ Ἰάπωνες θεωροῦν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι τελεσίδικος μόνο μετά τήν ἱερουργία τῆς ταφῆς καί τοῦ μνημοσύνου 49 ἡμέρες ἀργότερα.
Ἀλλά ἀκόμη καί στίς ΗΠΑ τό 50% τῶν συγγενῶν θανόντων ἀρνεῖται τήν προσφορά ὀργάνων.(Εὐτ. Βορίδης 26/4/98 ΒΗΜΑ)
Γενικά τό φάσμα τῶν θέσεων τῶν διαφόρων θρησκειῶν πού παρατίθενται, κυμαίνεται μεταξύ ἐκείνων πού ὑποστηρίζουν τή δωρεά ὀργάνων, βλέποντάς την ὡς «πράξη φιλανθρωπίας, ἀδελφικῆς ἀγάπης καί αὐτοθυσίας» καί ἐκείνων πού τήν ἀπορρίπτουν ἀσυζητητί.

Οἱ προτεσταντικές κυρίως «ἐκκλησίες» συνηθίζουν νά ὑπερασπίζονται μέ θρησκευτικό τρόπο τίς μεταμοσχεύσεις καί τήν ἀλόγιστη κερδοφορία μέ κάθε μέσο.

Συνήθως ἀπό τήν Ἁγία Γραφή οἱ ὑπέρμαχοι τῶν μεταμοσχεύσεων δανείζονται χωρία ὅπως : «Ὅλοι ἐμεῖς θέλουμε νά μιμηθοῦμε τήν χωρίς ὅρους ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας, πού εἶπε νά «ἀγαποῦμε τόν πλησίον μας» καί «νά κάνουμε στούς ἄλλους αὐτό πού θέλουμε νά κάνουν ἐκεῖνοι σ’ ἐμᾶς».
Σκεφτεῖτε τή θυσία πού ὁ Ἰησοῦς ἦταν πρόθυμος νά κάνει, καθώς προσέφερε τό Σῶμα Του γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα καί μέ διάφορα χωρία τῆς Ἁγ. Γραφῆς ὑποστηρίζουν τή δωρεά ὀργάνων.

Κατά κάποιο τρόπο προσπαθοῦν νά ἐξαναγκάσουν τούς ἀνθρώπους νά προσφέρουν ὑποχρεωτικά ὡς φιλανθρωπία τά ὄργανά τους, “θέλουν δέν θέλουν”.

Ἡ Ἐπίσημη θέση τῆς Ἐκκλησίας

Τά ἐδάφια αὐτά, ἀλλά καί ἄλλα πού προβάλλονται, δέν πείθουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὑποστήριζε τή δωρεά ὀργάνων (καί τήν κερδοφορία τρίτων ἀπό τέτοιες «δωρεές»). Ἀντίθετα μάλιστα, ἡ Ἐκκλησία ἔχει καταδικάσει ὡς κακόφρονες αἱρετικούς αὐτούς πού ἐθελοντικά ἀποσποῦν κάποιο μέλος τοῦ σώματός τους, γιά νά κάνουν “καλοσύνη” ἤ “φιλανθρωπία”.(Πηδάλιον, σελ.23) Ψεύδονται προσπαθώντας νά πνίξουν τόν ἄγραφο νόμο πού ἔχει βάλει ὁ Θεός μέσα στόν ἄνθρωπο πού εἶναι τό: «οὐ φονεύσεις, οὐ ψευδομαρτυρήσεις, οὐκ ἐπιθυμήσεις ὅσα ἀνήκουν στόν πλησίον σου....»(10 ἐντολές – Λουκᾶ ιη΄ 20)

Μποροῦμε νά ἀγαποῦμε καί νά θυσιαζόμαστε ἄν θέλουμε γιά τόν συνάνθρωπό μας, μή φονεύοντας, μή ψευδομαρτυρώντας, μήν ἐπιθυμώντας ὅσα ἔχει ὁ πλησίον μας.

Ὁ Θεός ἔδωσε ἐντολή στούς Ἀποστόλους καί στήν Ἐκκλησία, νά μήν ἀφαιρεῖ κανείς ἄνθρωπος μέρος ἤ μέλος τοῦ σώματός του γιά κανένα λόγο.

Οἱ Ἀποστολικές διαταγές λένε: Ὅποιος ἀκρωτηριάζει ἕνα μέλος τοῦ σώματός του εἶναι ἐχθρός τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, καί φονιάς τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὅποιος θέλει νά ἀκρωτηριάσει, ἤ εὐνουχίσει τόν ἑαυτό του, ἤ βάλει ἄλλον νά τό κάνει νά ἀφορίζεται ἀπό τά μυστήρια καί ἀπό τήν ἐκκλησιαστική συνάθροιση τῶν Χριστιανῶν τρία χρόνια, ἐπειδή μέ αὐτόν τόν τρόπο γίνεται ἐπίβουλος τῆς ζωῆς του. (Ἀποστ. Διατ. κα΄ κβ΄ κδ΄) Τά ἴδια λέει καί ὁ πρῶτος κανών τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Τό ἴδιο ἐπιτίμιο ἔχουν καί ὅσοι κακόφρονες αἱρετικοί, πού ἀκούγοντας τά λόγια του Κυρίου: «ἀνίσως τό χέρι σου ἤ τό πόδι σου σέ σκανδαλίσει ἔκοψον αὐτά..» τά ἑρμηνεύουν κατά γράμμα καί ὄχι τροπολογικῶς (Πηδάλιον, σελ.23). Στό αὐτό πνεῦμα εἶναι καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.(Ἅγιοι Χρυσόστομος, Θεοφύλακτος, Ἐπιφάνιος, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, κ. ά.) Ὁ Μέγας Βασίλειος χαρακτηριστικά λέγει ὅτι τό γένος αὐτό τῶν ἀνθρώπων πού ἀφαιροῦν (θελληματικά) κάποιο μέλος τοῦ σώματός τους εἶναι ἄτιμοι, πανώλεθροι, ἄνανδροι, σιδηροκατάδικοι, καί ἄλλα.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κρίνει τόν “ἐθελοντή δότη” ὡς “κατάρας ὑπεύθυνο”, ἀφοῦ θελληματικά ἀποκόπτει μέλος ἀπό τό σῶμα του, ἔστω κι ἄν τό κάνει αὐτό γιά τό καλό τῆς ψυχῆς του καί τῶν συνανθρώπων του (Πηδάλιον, σελ23).

Στήν Ἐκκλησία μας ὁ σκοπός δέν ἁγιάζει τά μέσα.

Δέν ὑπάρχει φιλανθρωπία ἤ ἀγαθοεργία πού γίνεται μέ ἔγκλημα γιά ὁποιονδήποτε λόγο, καί δέν ἐπιτρέπεται ἡ εὐθανασία.

Δέν μπορεῖ κάποιος νά γίνει ἐθελοντής δότης ὀργάνων πρίν πεθάνει διότι αὐτό εἶναι αὐτοκτονία καί δέν σώζεται. Εἶναι σάν νά λέει στό Θεό ὅτι: “πρίν μοῦ πάρεις τήν ζωή, ἔχω τό δικαίωμα νά τήν ἀφαιρέσω ἐγώ”. Ἀφοῦ ὁ καθένας πού ἀποφασίζει νά δώσει τή συγκατάθεσή του γιά κάτι τέτοιο, στήν πραγματικότητα ἐξουσιοδοτεῖ μέ τόν πιό ἐπίσημο τρόπο κάποιους πού θέλουν νά λέγονται γιατροί, νά τόν τεμαχίσουν ζωντανό.

Ἀκόμα ὁ δότης συμπαρασύρει στήν ἁμαρτία τοῦ φόνου καί ὅσους συμμετέχουν στήν λήψη τῶν ὀργάνων.

Ἡ ἐθελοντική θυσία τοῦ δότη εἶναι ἀντίθετη μέ τή θυσία τοῦ Χριστοῦ. Διότι ὁ Χριστός, δέν ζήτησε ἀπό τόν Ἰούδα νά τόν προδόσει οὔτε ἀπό τούς στρατιῶτες, τούς

Ἀρχιερείς ἤ τό λαό νά τόν σταυρώσουν. Ἀντίθετα μάλιστα, προσπαθοῦσε νά τούς ἀποτρέψει ἀπό αὐτό τό μεγάλο θανάσιμο ἁμάρτημα πού ἐμπαθώς προσπαθοῦσαν νά διαπράξουν.

Γι’ αὐτό τό λόγο καί ὅσοι συμμετεῖχαν στήν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ ἁμάρτησαν θανάσιμα.

Ἀπαγορεύει ἡ Ἐκκλησία τό φόνο. Ὁ Γιατρός δέν μπορεῖ νά τερματίσει κάποιον ἀσθενῆ ἔστω κι ἄν αὐτός ἔχει δηλώσει “δότης ὀργάνων”. Ἀν ὁ ἀσθενής πεθάνει μόνος του, δέν εὐθύνεται κανείς ἀπέναντι στό Θεό. Ἄν ὅμως τόν τερματίσει ὁ γιατρός γιά ἀφαίρεση ὀργάνων, τότε χρεώνεται αὐτός τό μεγάλο ἁμάρτημα τῆς ἐσκεμμένης κλοπῆς μετά φόνου καί ὄχι μόνο ὁ γιατρός ἀλλά καί ὅσοι συναινοῦν σ’ αὐτό.

Πολύ περισσότερο ὁ Θεός ἀπαγορεύει τόν φόνο ἐκ προμελέτης. Πρέπει λοιπόν μέ πολλή προσοχή νά δοῦμε, ὑπό τό φῶς τῆς διδασκαλίας τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, κατά πόσο ὁ ἀναπνευστήρας τροφοδοτεῖ μέ ὀξυγόνο ἁπλῶς ἕνα πτῶμα ἤ ἐάν διατηρεῖ στή ζωή ἕνα ζωντανό ἀνθρώπινο ὄν γιά “ἀνταλλακτικά”. Δυστυχῶς οἱ ἀσθενεῖς συχνά ἀντιμετωπίζονται ἀπό τούς γιατρούς καί ἀπό τό κράτος πρόνοιας ὄχι ὡς ἄνθρωποι, ἀλλά ὡς «χρήσιμα προ-πτώματα».

Ὁ λήπτης τοῦ ζωντανοῦ μοσχεύματος, γίνεται ὁ ἠθικός αὐτουργός τοῦ φόνου. Ἀποδέχεται νά πεθάνει κάποιος ἄλλος γι’ αὐτόν τόν ὁποῖο, κατά τήν ἰατρική δεοντολογία, δέν πρέπει νά μάθει ποτέ. Κι αὐτό γιατί μέ τή μεταμόσχευση λαμβάνει προσωρινά τή σωματική του ὑγεία ἀλλά ὄχι τήν ψυχική. Τό ἰατρικό αὐτό ἐπίτευγμα, διαφημίζει καί προβάλλει τόν λήπτη ἐνῶ τόν φόνο τόν ἀποκρύπτει.

Τό ἴδιο κάνουν καί τά μαιευτήρια, πού προβάλλουν τίς γεννήσεις, ἐνῶ τίς ἐκτρώσεις τίς ἀποκρύπτουν. Τήν κλοπή ὀργάνων τή λένε δωρεά ὀργάνων καί τήν εὐθανασία τή λένε φιλανθρωπία. Δέν μπορεῖ ὁ λήπτης νά κάνει “καρδιακή” προσευχή, μέ κλεμμένη καρδιά, διότι δέν εἰσακούγεται ἀπό τό Θεό ἐπειδή ἡ καρδιά πού ἔχει εἶναι προϊόν ἀδικίας καί φόνου.(Ἰακώβου β΄ 8-12)

Κατά τήν Ἐκκλησία μας, ὁ δότης, ὁ γιατρός, ὁ λήπτης, καί οἱ συνεργοῦντες ἐμπίπτουν σέ θανάσιμα ἁμαρτήματα καί δέν μποροῦν νά σωθοῦν. (Ἐκτός κι ἄν μετανοήσουν ἀληθινά). Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ Θανάτου εἶναι μόνο ὁ Θεός.

Οἱ Γιατροί ὁμοιάζουν μέ τούς στρατιῶτες πού σταύρωσαν τόν Χριστό. Οἱ συγγενεῖς πού δίνουν τόν ἄνθρωπό τους στούς γιατρούς ὁμοιάζουν μέ τόν Ἰούδα. Ὅσοι ἀποδέχονται αὐτή τήν κατάσταση ὁμοιάζουν μέ τούς Ἀρχιερεῖς καί τούς Φαρισαίους, πού θέλησαν νά θυσιαστεῖ ὁ Χριστός γιά ἰδιοτελεῖς λόγους. Τέλος, τόν Πόντιο Πιλάτο τόν παριστάνει τό Κράτος, τό ὁποίο νομοθετεῖ μέ βάση τό δικό του πολιτικό

οἰκονομικό ὤφελος, τίς πιέσεις τῶν ἀντιΧριστιανικῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ καί μετά “νίπτει τας χείρας του”.

Γενικά αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ μεταμοσχεύσεις εἶναι μία καλοστημένη παγίδα τοῦ διαβόλου γιά νά μαζεύει ψυχές.

Ἀκόμη καί ἡ δωρεά μέ τόν δότη ἐν ζωῇ (δωρεά νεφροῦ γιά παράδειγμα) δέν εἶναι πάντα ἀποδεκτή». (ΣΣ. Ὅμως ὁ δωρητής εἶναι ἄραγε πλήρως ἐνημερωμένος γιά τό πῶς θά ζήσει τήν ὑπόλοιπη ζωή του; Πόσα θά στερηθεῖ στήν πράξη καί πόσο θά κινδυνεύσει στό μέλλον; Σίγουρα ὄχι, ἄν κρίνουμε ἀπό τά παραδείγματα τῶν δοτῶν ἀπό τίς ἀνατολικές χῶρες καί τίς μαρτυρίες τους.

Πρέπει νά καταλάβουμε ὅτι ἡ ἐπιστήμη θά συνεχίσει νά προχωρεῖ μέ βάση αὐτό πού ἔχει γίνει γνωστό ὡς «τεχνολογικά ἐπιβεβλημένο», δηλαδή, «ἄν μπορεῖ νά γίνει κάτι, πρέπει νά γίνει». Ὡς Χριστιανοί, ὀφείλουμε νά ἰσοζυγίσουμε τή ζωή μας μέ τό Εὐαγγέλιο καί νά εἴμαστε ἕτοιμοι περιστασιακά νά ποῦμε «ὄχι» σέ ἰατρικά ἐπιτεύγματα, πού εἶναι ἠθικῶς ἀπαράδεκτα. Πρέπει νά δείξουμε σέ ὅλους ὅτι, παρόλο πού ἐκτιμοῦμε τά ἐπιτεύγματα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ἐντούτοις, στή Χριστιανική ἠθική αὐτά δέν ἔχουν τόν πρῶτο λόγο.

ΑΛΛΕΣ ΠΙΘΑΝΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΒΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΕΝΕΡΓΕΙΕΣ

Δυστυχῶς δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅτι ὑπάρχει πάντα καί ἡ πολύ σκοτεινή πλευρά τοῦ ἀνθρώπου. Ὑπάρχει λοιπόν ὁ κίνδυνος νά δημιουργηθεῖ τό φαινόμενο τοῦ Καϊνισμού σέ φτωχές ἴσως οἰκογένειες, ὅπου κάποιο ἀπό τά παιδιά θά θυσιάζεται ἔντεχνα (μέ μιά κακοποίηση τύπου “ἀτυχήματος”), ὥστε ἡ οἰκογένεια νά ἐξασφαλίσει πόρους γιά τήν ἐπιβίωσή της.
Ὑπάρχει ἡ περίπτωση νά δημιουργηθοῦν συμμορίες θανάτου πού θά ἐκτελοῦν ἀνθρώπους σέ διάφορα ἀτυχήματα (αὐτοκινητιστικά, ξυλοδαρμούς κλπ) ὥστε νά ὑπάρχει πάντα ὑλικό γιά μεταμόσχευση καί χωρίς κάποιο ἐνοχοποιητικό κίνητρο εἰς βάρος τους, ὥστε νά λειτουργοῦν ἀνενόχλητες.
Ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τά παιδιά πού εἶναι ἀπροστάτευτα νά εἶναι εὔκολος στόχος καί πηγή ὀργάνων, ὅπως καταγγέλλεται ἤδη γιά τούς μεταπράτες ἀπαγωγεῖς.

Μπορεῖ δηλαδή νά ξεσπάσουν ἀνεξέλεγκτες κοινωνικές καταστάσεις.

ΣΥΝΕΙΡΜΟΙ – ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ

Τελικά, ἡ μεταμόσχευση ὀργάνων θυμίζει τίς κανιβαλιστικές συνήθειες πρωτόγονων λαών πού θεωροῦσαν ὅτι τά σπλάχνα τῶν νεκρῶν ἀντιπάλων τους ἦταν ἕνας τρόπος ἄντλησης τῆς δύναμης τους.
Ἄλλοι θυμοῦνται τήν ἱστορία τοῦ Φρανκεστάϊν, ἤ τίς ἱστορίες μάγων πού μέ κάποιο

δαιμονικό τρόπο, προσπαθοῦν νά ἀπομυζήσουν τήν ζωϊκή ἐνέργεια τῶν συνήθως νεαρῶν θυμάτων τους μέ σκοπό τήν κατάκτηση τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ἕνα γνωστό παιδικό τραγουδάκι μᾶς λέει: «ἦταν ἕνα μικρό καράβι πού ἤταν ἀταξίδευτο, καί σέ πέντε ἕξι ἐβδομάδες σωθήκαν ὅλες οἱ τροφές καί τότε ρίξανε τόν κλῆρο νά δοῦνε ποιός θά φαγωθεῖ καί ὁ κλῆρος πέφτει (συνήθως) στό πιό νέο, οέ οέ οέ οέ».

Φυσικά σήμερα στόν πολιτισμένο κόσμο αὐτές οἱ πρακτικές δέν ἔχουν θέση. Σωστά; Κι ὅμως ἡ ἀνθρωποφαγία δέν ἔχει πεθάνει. Ἁπλῶς ἄλλαξε μορφή. Ἔγινε ἐπιστημονικό ἐπίτευγμα καί φιλανθρωπικός σκοπός. Καθημερινά οἱ κινοῦντες τά νήματα θέλουν νά τρέφονται ἀπό σάρκες καί ψυχές καί οὔτε πού τό παίρνουμε χαμπάρι..... Βεβαίως ἡ ἀνθρωποφαγία μεταξύ "πολιτισμένων" γίνεται μέ τάκτ, διπλωματικά καί πολλές φορές χωρίς κἄν νά τό καταλαβαίνει τό "θῦμα". Τώρα οἱ ἀρχηγοί τῶν φυλῶν μας εἶναι παχιοί καί ροδαλοί μέ γραβάτες καί πτυχία.

Ἄν δέν παρουσιάζονταν σάν ἰατρογενεῖς αἰτίες, τότε ἡ ἁρπαγή ὀργάνων ἀπό ζωντανούς ὀργανισμούς θά χαρακτηριζόταν μέ συνοπτικές διαδικασίες φόνος. Ἔτσι παρουσιάζεται ἡ ἰατρική ἐπιστήμη νά δίνει ἄλλοθι σέ μία καταδικαστέα πράξη. Ὁ Ὅρκος τοῦ Ἱπποκράτη ὅμως ἀναφέρει: «...νά θεραπεύω τούς πάσχοντες κατά τή δύναμή μου καί τήν κρίση μου χωρίς ποτέ ἑκουσίως νά τούς βλάπτω ἤ νά τούς ἀδικήσω...» καί ἀναρωτιέται κάποιος δίκαια, ἄν ἡ ἀπόσπαση ζωτικῶν ὀργάνων πού ἐπιφέρει ὁπωσδήποτε τόν θάνατο, δέν εἶναι βλάβη ἤ ἀδικία πρός τόν πάσχοντα ἀπό τόν ἰατρό;

Ἡ παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη μᾶς διδάσκει ὅτι ὁ Θεός θέλει νά φροντίζουμε τούς ἀσθενεῖς μέχρι τέλους, ἔστω κι ἄν δέν ἔχουμε κανένα ὤφελος ἀπό αὐτούς, ἔστω κι ἄν μᾶς ἐπιβαρύνουν οἰκονομικά. Οἱ ὑποψήφιοι λῆπτες πού δέν δέχθηκαν μόσχευμα, καί τερμάτισαν -φοβούμενοι μήν ἀδικήσουν τόν πονεμένο συνάνθρωπό τους- ὑπολογίζονται ἀπό τήν Ἐκκλησία ὡς Μάρτυρες, διότι μιμήθηκαν τό Χριστό στό μαρτύριο μέχρι τέλους.

Δέν φοβήθηκαν τό θάνατο, γιατί ἐνώθηκαν μέ τό Χριστό προσδοκώντας ἀνάσταση νεκρών καί ζωή τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Δέν ὑπάρχουν «πτωματικές μεταμοσχεύσεις», διότι ὁ ἐγκεφαλικά νεκρός δέν εἶναι πτῶμα. Ἐξακολουθεῖ νά κτυπᾶ ἡ καρδιά του καί νά ἀναπνέει. Δέν εἶναι νεκρός ἀλλά ζωντανός δότης. Ἄν σταματήσει ἡ καρδιοαναπνευστική λειτουργία, τά πρός μεταμόσχευση ὄργανα εἶναι ἀκατάλληλα. Οἱ ἐντολές «οὐ φονεύσεις, οὐ κλέψεις» καί ὁ ἱπποκράτειος ὅρκος περί τοῦ ὅτι ὁ ἰατρός πρέπει, μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς, νά φροντίζει νά σώσει τόν ἀσθενῆ καί τόν βαρύτατα τραυματισθέντα, μέχρι νά καταλήξει, δέν εἶναι δυνατόν νά ἀγνοοῦνται καί νά παραβαίνονται μέ τήν ὕπουλη

καί σκόπιμη θεωρία περί «ἐγκεφαλικοῦ θανάτου».

Ἕνα ἀνεγκέφαλο παιδί, πού θεωρεῖται ἄχρηστο καί ἴσως ὄχι ἐξ ὁλοκλήρου ἀνθρώπινο ἀπό μιά αὐστηρά κοινωνική σκοπιά, στά μάτια τοῦ Θεοῦ εἶναι ἕνα ἔμψυχο πρόσωπο, καί ἰσχύουν οἱ θεῖοι νόμοι καί ὄχι οἱ ἀνθρώπινοι. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τόν ἀσθενῆ σέ ἐπίμονη φυτική κατάσταση, πού δέν ἀντιδρᾶ καθόλου ἤ γιά τόν τραυματία, πού δέν μπορεῖ νά διατηρηθεῖ στή ζωή παρά μόνο μέ ἀναπνευστῆρα.

Ὁ ὑποψήφιος “δότης” καί ὁ ὑποψήφιος “λήπτης”, εἶναι βαριά ἀσθενεῖς ἄνθρωποι πού ἔχουν μεγάλη ἀνάγκη ἀπό βοήθεια καί θεραπεία ἀμφότεροι. Ἡ θεραπεία γιά νά εἶναι ἀποδεκτή ἀπό Θεό κι ἀνθρώπους, ἐπειδή ὁ ἄνθρωπος εἶναι διφυής πρέπει νά εἶναι ψυχοσωματική, πού σημαίνει ὅτι χρειάζονται μόνο τά νόμιμα (κατά Θεόν) μέσα. Ὀρθή καί ἀληθινή ἰατρική ἐπιστήμη. Οὔτε ὁ πρῶτος νά θανατώνεται οὔτε ὁ δεύτερος νά ζημιώνει τήν ψυχή του.

Ἡ ὀρθή τοποθέτηση γιά τίς μεταμοσχεύσεις ζωτικών οργάνων, εἶναι ἡ ἀναζήτηση καί προώθηση τεχνητῶν ἤ ζωικῶν μοσχευμάτων γιά τήν ἀνακούφιση καί τήν ὑγεία τῶν ἀσθενῶν, καί ἡ ἀνεύρεση νέων μεθόδων γιά τήν ἀποκατάσταση τῶν ἐγκεφαλικά “νεκρῶν” καί ὄχι ἡ μέχρι τώρα ἄθλια κατάσταση.

Αὐτό θά συμβεῖ μόνο ἄν πιστεύουμε πραγματικά στό Θεό, πού εἶναι ὁ ἀληθινός ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων, ἄν ἀγαποῦμε ὅλους τούς ἀσθενεῖς συνανθρώπους μας ὅπως τόν ἑαυτό μας καί ἐργαζόμαστε προσευχόμενοι γιά τήν ὑγεία ὅλων. Ἀμήν.

www.alopsis.gr

(*Σημ. Αλ. Οψ.: Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τον π. Ευθύμιο για την αποστολή της εργασίας του*)

Διαβάστε περισσότερα άρθρα για το θέμα της δωρεάς οργάνων πατώντας εδώ